

KUNST > BRUSSELSE GALERIST ERIC GILLIS NEEMT VOOR EERST DEEL AAN TEFAP

'IK DROOM VAN EEN TAX SHELTER VOOR KUNST'

BRUSSEL – Amper een jaar geleden vestigde Eric Gillis zich in de Wolstraat, vlakbij het Egmontpaleis. Intussen krijgt hij in zijn galerie een internationaal cliënteel over de vloer, en mag hij zijn collectie op Tefaf tonen.

Dat Eric Gillis meteen aan Tefaf, de meest prestigieuze kunst- en antiekbeurs ter wereld in het Nederlandse Maastricht, mag deelnemen, komt natuurlijk niet uit de lucht gevallen. Jarenlang studeerde en werkte hij in het buitenland, tot hij in 2011 besloot om terug te keren naar Brussel. "Na mijn studie Kunstwetenschappen in Lausanne begon ik te werken in het Musée Jenisch in Vevey. Dat op zich niet zo bekende museum heeft een zeer goede collectie met onder meer heel veel werken op papier uit de vijftiende tot zeventiende eeuw en schilderijen uit de negentiende eeuw. Zo specialiseerde ik me in die materies. Daarna werkte ik onder meer in het British Museum aan een tentoonstelling rond Rembrandt, vooraleer ik mijn job als conservator inruilde voor een in de kunsthandel bij het toenmalige Artemis Fine Arts."

Problemen leidden ertoe dat Artemis opgesplitst moest worden, en zo kon Gillis in 2004 een van de partners van de nieuwe kunsthandel en specialist in tekeningen op papier GC Boerner worden. "De financiële crisis van 2008 zorgde ervoor dat de investeerders niet meer op lange termijn dachten, maar hun geld meteen verzilverd wilden zien. Toen we ook geen eigen stock meer mochten uitbouwen, maar enkel als een soort depot voor de werken van verzamelaars moesten functioneren, heb ik er de brui aan gegeven. Ik heb mijn deel verkocht, en ben terug naar België gekomen."

Moederkloek Tefaf

De voorbije jaren specialiseerde Gillis zich in de Belgische symbolisten, en werkte hij vooral met zijn bestaand contactenbestand. "Een jaar geleden kon ik dit pand op de kop tikken. Het ligt vlakbij de Zavel, maar toch is het hier rustig omdat er minder passage is. Bovendien is de galerie enkel op afspraak toegankelijk. Ik heb die

rust nodig, want de tijd dat je als galerist niet hard moet werken, is voorbij. Dat is meteen ook een van de voornaamste redenen waarom

ik niet in Londen of Parijs zit. Bovendien kan ik zo meer tijd vrijmaken voor mijn klanten. Als we samen gaan eten in restaurants die voor

'Camille Lemonnier in het atelier van de kunstenaar' van Alfred Stevens: "Jarenlang waren er alleen foto's van het werk beschikbaar, tot ik het bij een belangrijke Franse familie ontdekte."

"Als we willen dat mensen hun geld investeren in kunst, moeten ze er op zijn minst een klein voordeel voor krijgen."

Links: 'Sept femmes en noir' van Léon Spilliaert.

Rechts: Eric Gillis.

ons niet eens zo bijzonder zijn, vinden ze dat meestal echt super. Ze zijn ook altijd erg blij dat ze eindelijk naar Brussel kunnen komen." Om zijn klantenbestand uit te breiden richt Gillis zijn pijlen nu ook op beurzen. "Aangezien het heel moeilijk is om een vaste plaats te krijgen op Tefaf, heb ik mijn kandidatuur ingediend voor showcase, een deel van de beurs waar vijf jonge galeristen eenmalig de kans krijgen om hun werk te tonen. Samen met vier anderen ben ik uit 120 kandidaten verkozen. Bovendien heb ik een soort peter gekregen om me met raad en daad bij te staan, en is de organisatie achter Tefaf een soort moederkloek voor ons."

Op Tefaf zal Gillis zowel schilderijen, sculpturen als tekeningen tonen, en dat zowel van Belgen als Léon Spilliaert en James Ensor als van internationale kunstenaars als Georges Seurat en Pierre Bonnard. Sculpturen zijn er van Oscar Jaspers, en George Minne. "Minne heb ik pas zeer laat ontdekt, maar ik hou enorm van zijn werk. Ik hou van sterke beelden, waarin je de woede van de kunstenaar als het ware nog voelt. Vaak zijn die beelden voor verzamelaars te krachtig, terwijl musea ze wel appreciëren. Bovendien snap ik de aankooppolitiek van musea dankzij mijn achtergrond goed. Zo heb ik in de loop der jaren het vertrouwen van heel wat institutionele klanten gewonnen."

Lemonnier

Recent verkocht Gillis het schilderij *Camille Lemonnier in het atelier van de kunstenaar* (ca. 1880) van Alfred Stevens aan de Koning Boudewijnstichting, die het op haar beurt in bruikleen geeft aan het Fin-de-Sièclemuseum. "Jarenlang waren er alleen foto's van het werk beschikbaar, tot ik het bij een belangrijke Franse familie ontdekte. Oorspronkelijk stelde ik het werk voor aan het museum van Elsene, aangezien zowel Stevens als de geportretteerde schrijver uit die gemeente afkomstig zijn. Maar het museum had geen budget, en verwees me door. Na zes maanden heeft de Stichting dan besloten het werk aan te kopen." "Hoewel die lange procedures het vaak moeilijk maken om aan een museum te verkopen, ben ik blij dat het werk in Brussel blijft, want Lemonnier was de vader van de kunstcritiek. Bovendien heeft hij dat genre opnieuw geïntroduceerd in Brussel, en vormde hij zo de brug tussen Brussel en Parijs. Dankzij hem zijn Belgische kunstenaars als Félicien Rops en Alfred Stevens naar Parijs getrokken, en kwamen er in de twintigste eeuw ook Parijse kunstenaars naar Brussel. Daarnaast is dit werk belangrijk omdat het van Stevens is, en een voor hem zo typisch atelier voorstelt."

Aan wie Gillis het liefst verkoopt, hangt vooral af van het enthousiasme van de potentiële koper. "Enkel aan pure investeerders verkoop ik niet. Want ik hou echt van die werken, en wil dus dat de nieuwe eigenaars dat ook doen. Pas dan geeft mijn job me intellectueel voldoening. Ik vind het dan ook jammer dat de relatie kunst-geld in Europa zo gevoelig ligt. In de Verenigde Staten zullen museumconservatoren bijvoorbeeld zelf adressen van privéverzamelaars geven aan kunsthandelaars, en iedereen verzamelt daar kunst. Omdat het een manier is om te tonen dat je erbij hoort, omdat de musea allerlei evenementen organiseren waar je interessante contacten kan leggen en het fiscaal gunstig is. In België bestaat zo'n structuur niet, waardoor geld uitgegeven wordt aan auto's en grote villa's. Als we willen dat mensen hun geld investeren in kunst, moeten ze er op zijn minst een klein voordeel voor krijgen. Daarom droom ik van een tax shelter voor kunst, zoals we dat voor cinema hebben."

Elie Haentjens

Tefaf, van 13 tot 22 maart, MECC Maastricht. www.eg-fineart.com